

Sygn. akt V KK 331/14

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 4 lutego 2015 r.,
sprawy **D. C.**,
skazanej z art. 286 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanej,
od wyroku Sądu Okręgowego w Ś.,
z dnia 9 maja 2014 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K.,
z dnia 27 stycznia 2014 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazaną.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 27 stycznia 2014 roku, sygn. akt [...], D. C. został uznana za winną popełnienia przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a także z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za które wymierzono jej karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 (pięciu) lat próby.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego w K. wniósł prokurator.

Wyrokiem z dnia 9 maja 2014 roku, sygn. akt [...], Sąd Okręgowy w Ś. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił zawarte w nim rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w Ś. wniósł obrońca skazanej D. C. zarzucając rażące naruszenie prawa materialnego i procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia tj. art. 53 § 1 k.k., art. 69 § 1 i § 2 k.k., art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 434 § 1 zd. 2 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 458 k.p.k.

W konkluzji skarżący wniósł „o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Ś.”

Prokurator Prokuratury Okrękowej w Ś. w odpowiedzi na kasację obrońcy skazanej D. C. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanej D. C. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Przede wszystkim należy przypomnieć autorowi kasacji, odnosząc się do zarzutu z pkt. 1., że w nadzwyczajnym środku zaskarżenia, jakim jest kasacja, nie można podnosić zarzutu rażącej niewspółmierności kary. Tego zakazu wynikającego z ustawy, nie da się też "obejść" poprzez podniesienie zarzutu rażącego naruszenia art. 53 k.k., tak jak to uczyniono w realiach niniejszej sprawy. Sąd Najwyższy niejednokrotnie wskazywał, że przepis art. 53 § 1 k.k. nie ma charakteru normy stanowczej (zawierającej nakaz lub zakaz określonego postąpienia), zatem jego obraza – w rozumieniu art. 438 pkt 1 k.p.k. – nie wchodzi w grę. Wspomniany przepis określa natomiast objęte sferą swobodnego sędziowskiego uznania ogólne dyrektywy wymiaru kary, dlatego podważanie przyjętej na ich podstawie oceny sądu jest możliwe tylko w ramach zarzutu rażącej niewspółmierności kary (*zob. np. postanowienia SN: z dnia 26 stycznia 2011 r., III KK 335/10, LEX nr 736755; z dnia 3 października 2011 r., V KK 96/11, LEX nr 1044083*). Podniesiony w kasacji zarzut naruszenia przepisu art. 53 § 1 k.k. stanowi zatem w istocie próbę obejścia zakazu sformułowanego w art. 523 § 1 k.p.k., albowiem dotyczy wymiaru kary i próby wykazania jej niewspółmierności.

Nie można również podzielić poglądu prezentowanego w zarzucie z pkt. 2 kasacji. Przepis art. 69 § 1 i 2 k.k. ma bowiem charakter fakultatywny, a zatem decyzja co do jego zastosowania lub niezastosowania zależy od ustaleń sądu. Tylko w razie niezastosowania przepisu o charakterze obligatoryjnym,

zastosowaniu niewłaściwego przepisu lub błędnej wykładni przepisu dojść może do naruszenia prawa materialnego. W tym kontekście nadmienić jedynie wypada, że w uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy w Ś., oceniając zachowanie D. C., wskazał na sposób jej działania oraz postawę prezentowaną wobec pokrzywdzonej E. A., jako te okoliczności, które w jego ocenie sprzeciwiają się zastosowaniu dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Nie sposób jednocześnie przyjąć, że okoliczności te nie wchodzą w skład wymienionego w art. 69 § 2 k.k. kryterium stosowania tej instytucji, jakim jest m.in. "postawa sprawcy".

Nie jest zasadny także zarzut naruszenia przez Sąd odwoławczy przepisu art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 434 § 1 zd. 2 k.p.k. Sąd *ad quem* dokonał bowiem prawidłowej oceny zakresu wniesionego przez prokuratora środka odwoławczego i stwierdzając uchybienia podniesione w apelacji orzekł na niekorzyść D. C. poprzez uchylenie rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Odnosząc się do argumentacji obrońcy skazanej w tym zakresie wskazać należy, że przy rozpoznaniu środka odwoławczego pochodzącego od autora kwalifikowanego, sądowi odwoławczemu wolno orzec na niekorzyść oskarżonego tylko w razie stwierdzenia uchybień podniesionych w środku odwoławczym lub podlegających uwzględnieniu z urzędu. Istotne jest tu jednak, że ustawodawca użył sformułowania "w razie stwierdzenia uchybień podniesionych w środku odwoławczym", nie powiedział natomiast, że chodzi o uznanie zarzutu sformułowanego w środku odwoławczym za zasadny. Oznacza to, że jeśli nawet podmiot fachowy nieprawidłowo opíše zarzucane w środku odwoławczym uchybienie, o możliwości orzeczenia na niekorzyść oskarżonego decydować będzie to, czy podniesione uchybienie istotnie wystąpiło, nie zaś to, czy zostało ono prawidłowo "nazwane" (zob. wyrok SN z dnia 14 listopada 2001 r., III KKN 250/01, LEX nr 51944).

W przedmiotowej sprawie Sąd odwoławczy nie naruszył także art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 458 k.p.k. Uchylając rozstrzygnięcie Sądu I instancji o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec D. C. Sąd *ad quem* miał na względzie zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące, w tym dotychczasową niekaralność skazanej, a po ich całościowej analizie uznał, że nie jest możliwe skorzystanie z instytucji z art. 69 § 1 k.k. W takim

zaś stanie rzeczy nie sposób podzielić twierdzenia o naruszeniu przez Sąd odwoławczy zasady obiektywizmu, czy też pominięciu okoliczności w postaci dotychczasowej niekaralności D. C.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia, przy czym kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążył skazaną.